

מדינת ישראל
משרד הפנים
ועדת השגה לזרים

השגה 281/11

בפני: יו"ר ועדת ההשגה לזרים, ירושלים

בעניין: **המשיגה:** 1. שנאיטה
2. שנאיטה

- נגד -

המשיג: משרד הפנים, רשות האוכלוסין וההגירה
כאמצעות הלשכה המשפטית, עו"ד אילנית מנדל

ה ח ל ט ה

עניינה של השגה זו, בתקיפת התנהלות המשיב בבקשה לאיחוד משפחות (להלן: "אחמ"ש"), אשר הוגשה על ידי המשיגים. המשיגים תובעים לקבל חומר רקע ראייתי העומד בבסיס כוונת המשיב לדחות את בקשתם. המשיב מצדו סבור שבמידע שהועבר עד כה לידי המשיגים, יש די כדי לאפשר להם להתמודד עם הטענות הביטחוניות, שבגינם מתכוון המשיב לדחות את בקשתם לאחמ"ש.

תמצית העובדות הנדרשות לעניין

1. המשיגה תושבת קבע בישראל, ילידת 1968. המשיג יליד 1969, תושב יהודה ושומרון (להלן: "האזור"). המשיגים נישאו בשנת 1988, להם שישה ילדים.
2. בשנת 2008 הגישה המשיגה בקשה לאיחוד משפחות עם המשיג וכן רישום ילדיה, בקשה שנדחתה על ידי המשיב, מהטעם שכנגד המשיג ובן משפחתו מידע על פעילות בארגון טרור הפועל כנגד מדינת ישראל, כפי שהביאום גורמי הביטחון בפני המשיב.
3. ערר שהוגש על ידי המשיגים בחודש מרץ 2009, בו התבקש המשיב להבהיר את הבסיס להחלטתו וכן להמציא למשיגים רשימה של פריטים (ראיות), הדרושים להם כדי להשיב על הטענות כנגד המשיג, המבוקש בבקשת האחמ"ש.
4. תשובת המשיב לערר ניתנה על ידי המשיב ביום 26 מאי 2009. במכתבו מפרט המשיב את עילת הסירוב לבקשת האחמ"ש כך: "המוזמן בבקשה הינו עציר מנהלי לשעבר בגין פעילותו במסגרת ה'ג'יהאד האסלאמי". שמו עלה בחקירה כמי שנמנה על ידי חוליה צבאית של ה'ג'יהאד האסלאמי. חלק מאחיו של סעיז שנאיטה נעצרו גם בן מספר פעמים בשל פעילותם במסגרת ה'ג'יהאד האסלאמי. אחיו מחמד שנאיטה נעצר מנהלי, ואילו אחיו ראיד שנאיטה הינו כולא

מדינת ישראל
משרד הפנים
ועדת השגה לזרים

ג'יהאד אסלאמי' לשעבר שהודה בחברות בחוליה צבאית של הארגון בניסיון לגייס צעיר נוסף לארגון וכן בקשריו לאמל"ח."

5. בתאריך 3 יוני 2009 הוגשה השגה ראשונה כנגד המשיב לוועדת ההשגה שעניינה מניעה ביטחונית, שדרוג מעמד הילדים של המשיגים וקבלת בקשה לרישום בגיר לפי תקנה 12 לתקנות הכניסה לישראל. הוועדה נתנה החלטתה בתאריך 27 ינואר 2011. לעניין המניעה הביטחונית לאישור בקשת האחמ"ש, החליטה הוועדה כי המשיגים יגישו "שימוע בכתב" למשיב תוך 21 יום. כן נקבעו עניינים הנוגעים לילדי המשיגים (שאין הם מענייננו כאן).
6. השימוע בכתב נערך למשיגים בתאריך 21 פברואר 2011, בטיעוניהם בכתב העלו את דרישתם לקבל את מלוא החומר הראייתי עליו הסתמכו גורמי הביטחון בהמלצתם לטרב לבקשת האחמ"ש.
7. בתאריך 8 דצמבר 2010, העביר המשיב לידי ב"כ המשיגים את החומר הנדרש וכו ככתב אישום מתוקן, פרוטוקולים והחלטות של בית המשפט הצבאי יהודה, הכרעת הדין וגזר הדין.
8. בתאריך 9 מרץ 2011 ניתן על-ידי ועדת ההשגה סעד זמני המורה שלא להרחיק את המשיג מישראל עד לאחר 45 ימים, מהמועד בו תינתן החלטת המשיב בערר המשיגים, לאחר השימוע בכתב שנערך להם.
9. תשובת המשיב לאחר השימוע בכתב, ניתנה ביום 13 אפריל 2011, לפיה עמדת גורמי הביטחון טרם ניתנה.
10. לאור הימשכות ההליך, הגישו המשיגים בתאריך 22 יוני 2011 השגה זו. תשובת המשיב להשגה ניתנה בתאריך 29 מרץ 2011. תגובת המשיגים לתשובת המשיב ניתנה בתאריך 18 אפריל 2012.
11. במהלך ההמתנה להחלטת הוועדה, עתרו המשיגים לבית המשפט המחוזי בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים, עת"מ 28253-11-11. פסק הדין בעתירה ניתן ביום 17 אפריל 2012, לפיו סוגיית המצאת הראיות המבוקשות על ידי המשיגים ידונו על ידי ועדת ההשגה. באשר לשיהוי הנטען על ידי המשיגים כנגד המשיב, קבע בית המשפט כי אם היה המשיב עומד בלוח הזמנים בעניין המצאת הראיות המבוקשות, היה נמנע הליך העתירה לבית המשפט, ומשכך נפסקו לטובת המשיגים הוצאות בסך 2,000 ₪.

תמצית טענות הצדדים

12. כותרתה של השגה זו בדרישת המשיגים לקבל חומר ראייתי, שעל בסיסו קיבל המשיב וגורמי הביטחון המייעצים לו, החלטה הדוחה את בקשת האחמ"ש של המשיגים.
13. בגוף ההשגה, המשיגים טוענים בשני ראשים: הראשון, הינו זכותם לקבל מידע ככל שזה עמד בפני הגורמים שקיבלו החלטה הדוחה את בקשתם של המשיגים לאחמ"ש (כאמור בכותרת ההשגה). השני, על המשיב לאשר את בקשת המשיגים לאחמ"ש, שכן להם זכות לקיים משפחה. לטענת המשיגים, לפיו המידע הביטחוני השלילי - הישיר - אודות המשיג, הקושר את המשיג לארגון הג'יהאד האסלאמי - אין לו כל בסיס. משכך טוענים המשיגים, ניתן לצאת מנקודת הנחה

מדינת ישראל
משרד הפנים
ועדת השגה לזרים

- כי חומר ישיב אחדות המשיג אינו בנמצא. באשר לבני משפחתו של המשיג, אחיו, כנגדם טוען המשיב כי הם מעורבים בטרור, הרי שעל פי הפסיקה, "מידע עקיף", אמור להיבחן תוך מתן משקל לשחות ארוכה של המשיג בתחום ישראל ואי-מעורבותו האישית של המוזמן בטרור.
14. עיקרה של השגה זו, הפרושה על פני עמודים רבים ולה מצורפים נטפחים רבים. ההשגה דנה בסוגיה של אופן קבלת ההחלטה על ידי רשויות המדינה, ככל שנוגעת בסירוב בקשת אחמ"ש על רקע ביטחוני. המשיגים עומדים על זכות הטעון, זכות העיון בחומר ומידע ממשי כנגד המשיג, העדר הנמקה מצד המשיב להחלטת הדחייה, והשיהוי הניכר בתגובות המשיב לבקשות המשיגים המופנות אליו.
15. המשיב קורא לוועדה זו לדחות ההשגה על שני ראשית. חובה חלה על המשיב לערוך בדיקות בטרם יאשר בקשה ליתן זכות לזר להשתקע בתחומי ישראל. בין הבדיקות המתחייבות, נערכת גם בדיקה על מול גורמי הביטחון. לטענת המשיב, המידע שהובא בפני המשיגים מפורט דיו ויש בו כדי לאפשר למשיגים לטעון טיעוניהם בהליך השימוע בכתב.
16. משכך, כך לטענת המשיב, המידע העומד לרשות המשיגים מאפשר מיצוי זכותם ואין מקום לצורך לכפות על המשיב "מסע לאיתור חומרים אלו המצויים תחת ידו של המשיג."
17. המשיב מסיים את תשובתו להשגה במתן אפשרות נוספת למשיגים להגיב למניעה הביטחונית באמצעות שימוע בכתב נוסף, וזאת תוך 30 ימים.
18. בתגובתם של המשיגים לכתב התשובה, עומדים המשיגים על זכותם לקבל חומר ראיות רלוונטי, חומר שהיה מונח בפני הרשות, מקבלת ההחלטה. כמו כן מזכירים המשיגים את החלטת בית המשפט המחוזי בעת"מ 28253-11-11 המותיר לוועדה לדון בשאלת המצאת החומר כנדרש על ידי המשיגים, תוך ציון העובדה שעל החלטת ועדה זו, עומדת למשיגים הזכות לחזור לבית המשפט המחוזי לערור, אם יידרש ואם ימצאו לנכון לעשות כן.

דיון והכרעה

19. הלכה היא כי לשר הפנים נתון שיקול דעת רחב בהפעלת סמכויותיו על פי חוק הכניסה לישראל (בג"ץ 758/88 קנדל נ' שר הפנים, פ"ד מו(4) 520, 505 (להלן: עניין קנדל); בג"ץ 3648/97 סטמקה נ' שר הפנים, פ"ד נג(2) 728 (להלן: עניין סטמקה); בג"ץ 4156/01 דימיטרוב נ' משרד הפנים, פ"ד נו(6) 293, 289; עניין חמדאן, בפסקה 9; עע"מ 4614/05 מדינת ישראל נ' אורן (פורסם באתר נבו, ניתן ביום 16.3.09), בפסקה 5).
- זאת, בהתאם לעקרון הריבונות, שלפיו המדינה רשאית להחליט מי ישהה בתחומה ומי לא, ומכוחו יש למדינה שיקול דעת רחב למנוע מזרים להיכנס לתחומה (ראו וחשו: בג"ץ 482/71 קלרק נ' שר הפנים, פ"ד כז(1) 113, 117; עניין קנדל, בע" 520; בג"ץ 1031/93 פסרו (גולדשטיין) נ' שר הפנים, פ"ד מט(4) 661, 705; בג"ץ 4370/01 לפקת נ' שר הפנים, פ"ד נו(4) 920, 930).

מדינת ישראל
משרד הפנים
ועדת השגה לזרים

20. חבסיס הערכי למתן רישיון ישיבה בישראל לבן זוגו הזר של אזרחי ישראל, נעוץ בכך ש: "מדינת ישראל מכירה בזכותו של האזרח לבור לו בן-זוג כרצונו ולהקים עימו משפחה בישראל. ישראל מחוייבת להגנה על התא המשפחתי מכוחן של אמנות בינלאומיות... והגם שאמנות אלו אינן מחייבות מדיניות זו או אחרת בנושא של איחוד משפחות, הבירה ישראל - הכירה ומכירה היא - בחובתה לספק הגנה לתא המשפחתי גם על דרך מתן היתרים לאיחוד משפחות. כך סיפחה עצמה ישראל לנאורות שבמדינות, אותן מדינות המכירות-בכפוף לסייגים של ביטחון המדינה, שלום הציבור ורווחת-הציבור- בזכותם של בני-משפחה לחיות בצוותא-חדא כטריטוריה שיבחרו בה" (בג"צ 3648/97 סטמקה נ' שר הפנים, פ"ד (ג2), 728, 790 (1999), להלן: "סטמקה").

לכך יש להוסיף את אמירת בית המשפט לפיה, מתן זכות הגירה אוטומטית לכל מי שנישא לאחד מאזרחי המדינה או תושביה פירושה הוא, כי כל אזרח מחזיק בזכות להתיר הגירה למדינה. "אכן, אף שהמשפט הבינלאומי מכיר בזכותו של היחיד לנישואין ולחיי משפחה, אין הוא מכיר בזכותו של היחיד לממש זכות זו דווקא בארץ אזרחותו. לשון אחר: זכותו של היחיד לנישואין ולחיי משפחה אינה משמיעה מעצמה זכות חוקתית ל"איחוד משפחות" בתוך המדינה. על המצב המשפטי השורר בתחום זה עמדו לאחרונה רובינשטיין ואורגד, במאמרם, שם, 340; ובלשונם:

'גם כללי המשפט הבין-לאומי אינם מקימים זכות להגירה לצורכי נישואין. המשפט הבין-לאומי מכיר אמנם בחשיבות הזכות להקים משפחה, כמו גם בחשיבות הזכות של משפחה שלא להיות מופרדת על ידי גירוש, אך אין במשפט הבין-לאומי שום זכות מפורשת וקונקרטית היוצרת חובה פוזיטיבית על מדינה לאפשר הגירה לשטחה לצורכי נישואין, גם בעתות של שלום, (ההדגשה במקור - מ' ח').'

לשון אחר: מתן זכות הגירה אוטומטית לכל מי שנישא לאחד מאזרחי המדינה או תושביה פירושו הוא, כי כל אזרח מחזיק בזכות להתיר הגירה למדינה, ללא פיקוחה של המדינה, ובדי כי שום מימשל בעולם לא יתיר כך לפגוע לא אך בתיפקודו אלא בריבונות המדינה עצמה." (בג"צ 7052/03 עדאלה המרכז המשפטי לזכויות המיעוט הערבי נ' שר הפנים פסקה 53) (ההדגשה אינה במקור).

21. חשוב להדגיש כי עניינו כאן בזכותה של המשיגה לקיים משפחה בישראל, ובישראל דווקא. זו זכותה שלה, של המשיגה, המבקשת להתאון אל מול האינטרס הציבורי ואין זו זכותו של הזר, המשיג. "הדיון המשפטי האנליטי יתרכז בזכויותיו של בן הזוג הישראלי. כמובן, אין להתעלם מההשפעה של החלטות שר הפנים גם על חיו של בן הזוג הלא-ישראלי. יחד עם זאת, במסגרת הבחינה האנליטית לא ראינו לנכון להידרש לדיון בדבר זכויותיו של בן הזוג הלא-ישראלי, אם מכוח המשפט הבינלאומי בדבר זכויות אדם ואם מכוח המשפט הבינלאומי ההומניטרי החל על תושבי האזור הנתונים לתפיסה לחמתית. זאת, לאור הקביעה בדבר זכותו החוקתית של בן הזוג הישראלי,

מדינת ישראל
משרד הפנים
ועדת השגה לזרים

זכות אשר מנקודת המבט הישראלית הפנימית היא במעמד נורמטיבי גבוה יותר מן הזכויות המוענקות בדין הבינלאומי. (בג"ץ 2028/05 חסן אמארה נ' שר הפנים (פורסם בנבו))

מניעת ביטחונית

22. במקרה שבפנינו, ישנה משמעות נכבדה להוראת סעיף 3ד לחוק הכניסה לישראל (הוראת שעה), תשס"ג-2003, (להלן: "חוק הוראת שעה") שכותרתו "מניעה ביטחונית" הקובע לאמור:

"3ד. לא יינתן היתר לשהייה בישראל או רישיון לישיבה בישראל, לתושב אזור, לפי סעיפים 3, 3א1, 3א2, 3ב(2) ו-3(3) ו-4(2), ולא יינתן רישיון לישיבה בישראל לכל מבקש אחר שאינו תושב אזור, אם קבע שר הפנים או מפקד האזור, לפי הענין, בהתאם לחוות דעת מאת גורמי הביטחון המוסמכים, כי תושב האזור או המבקש האחר או בן משפחתם עלולים להוות סיכון ביטחוני למדינת ישראל; בסעיף זה, "בן משפחה" – בן זוג, חורה, ילד, אח ואחות ובני זוגם. לענין זה, רשאי שר הפנים לקבוע כי תושב האזור או המבקש האחר עלולים להוות סיכון ביטחוני למדינת ישראל, בין השאר על סמך חוות דעת מאת גורמי הביטחון המוסמכים ולפיה במדינת מושבו או באזור מגוריו של תושב האזור או המבקש האחר מתבצעת פעילות העלולה לסכן את ביטחון מדינת ישראל או אזרחיה."

23. בדברי החסבר להצעת חוק הממשלה לחוק הוראת שעה (תיקון מס' 2), 273 כ"ז בכסלו התשס"ז, 18.12.2006 נאמר בעניין זה:

סעיף 3ד הוסף להוראת השעה במסגרת תיקון התשס"ה וקבע את העיקרון אשר הוכר בפסיקת בתי המשפט ולפיו סיכון ביטחוני הנובע מקרובי משפחה בדרגה ראשונה של מבקש איחוד המשפחות בישראל או של מבקש היתר שהייה אחר, יכול שימנע מתן היתר לאותו תושב, זאת לנוכח הערכתם המקצועית של גורמי הביטחון, ולפיה הקשר של תושב האזור עם קרוב משפחה כאמור שממנו נובע סיכון ביטחוני, עלול להיות מנוצל לרעה, כפי שהוכח לא פעם בעבר, מוצע להרחיב עיקרון זה ביחס לכל מבקש אחר של רישיון ישיבה בישראל, שאינו תושב אזור, וכן לאפשר לשר הפנים לקבוע כי מבקש היתר שהייה או הרישיון לישיבה בישראל עלול להוות סיכון ביטחוני, בין השאר, על יסוד חוות דעת של גורמי הביטחון המוסמכים ולפיה במדינת מושבו או באזור מגוריו מתבצעת פעילות העלולה לסכן את ביטחון מדינת ישראל או אזרחיה, קביעה זו תהיה לתקופה שיקבע השר בהתאם למצב הביטחוני ולשיקולי הביטחון העומדים

מדינת ישראל
משרד הפנים
ועדת השגה לזרים

בבסיס הוראת השעה, עוד מוצע להרחיב את הגדרת "בן משפחה" לענין סעיף 33 כך שתכלול - בן זוג, הורה, ילד, אח ואחות וכן בן זוג וילד של כל אחד מהם,"

24. לסעיף 33 משמעות לעניינה של השגה זו, שכן בכוונת המשיב לדחות את הבקשה לאיחוד משפחות המתבססת על מידע שמקורו אצל גורמי הביטחון, מכוח הוראת החוק (הוראת שעה). תקיפתה של החלטה המבוססת על המלצת גורמי הביטחון כפופה לשימוע, לאפשרות להתגונן בפני הטענות המושמעות על ידי גורמי הביטחון ומעוגנת בפסיקה (עמ' 1038/08 מדינת ישראל נ' חסין געאביץ (פורסם בנבו)) וכפועל יוצא גם בנהלי המשיב.

מהכלל אל הפרט

25. כאמור, טענת המשיגים נחלקת לשני ראשים. האחד אישור בקשת האחמ"ש, חרף ההמלצה של גורמי הביטחון לדחות הבקשה, והשני, עיון בראיות העומדות בפני המשיב המחליט בעניין.

כבר בראשית הדברים אבהיר שאיני מוצא מקום לדון בעניין דחיית המשיב את בקשתם של המשיגים לאיחוד משפחות, שכן זו "ביצה שטרם נולדה". בסעיף 5 לעמדת המשיב (סיפא של כתב התשובה), אומרת ב"כ המשיב: "נוכח הדברים מפורטים אלו ובטרם הכרעה, ניתנת למשיגים אפשרות נוספת להגיב על המניעה הביטחונית... ובאמצעות שימוע בכתב, בתוך 30 יום". משכך, הרי טרם נתן המשיב את החלטתו, כאמור טרם הוכרע עניינם של המשיגים. איך אבוא עתה ואכנס בנעלי המשיב ואכריע במקומו? זהו היפוך היצרות, ומכאן שאין מקום שאגיב ואחווה דעתי בסוגיה זו של אישור או דחיית בקשת האחמ"ש.

26. לענין דרישת המשיב לעיון בראיות שעל בסיסן שוקל המשיב לדחות את בקשת האחמ"ש אומר כך: זו תמצית מידע (פרפרזה), המחברת כמה מישורי מידע הנוגעים למשיג, עמן עליו להתמודד. המישור הראשון, זהו מידע הנוגע ישירות למשיג, מידע הקושר אותו לפעילות כנגד מדינת ישראל. חלקו של מידע זה מבוסס על פסקי דין והחלטות בפני בית דין צבאי וחלקו האחר, על מידע מודיעיני מאת גורמי הביטחון. מישור שני של מידע, קושר את בני משפחתו של המשיג, שני אחיו, לפעילות כנגד מדינת ישראל.

מבלי שאחטא בקביעת עמדה לגבי התוצאה אליה יגיע המשיב בסוף החליך, אסתפק בכך שאומר שהמידע הביטחוני השלילי המיוחס למשיג, חמור הן בפן הישיר המופנה כלפיו, והן בפן העקיף, המבוסס על בני משפחתו. שני מישורים אלה של מידע הינם רלוונטיים ביותר ותואמים את הוראת חוק (הוראת שעה), כך שבכוח חוות-דעת זו של גורמי

מדינת ישראל
משרד הפנים
ועדת השגה לזרים

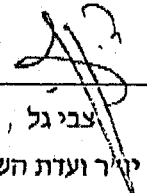
- הביטחון, למנוע מהמשיגים קבלת זכות כניסה וישיבה בישראל ולהביא לדחיית בקשתם לאיחוד משפחות, אם לא ימצא טיעון ראוי כנגד המלצת גורמי הביטחון.
27. מכאן שעל המשיגים להתגונן ולחשמיע טענותיהם, שאם לא כן, התוצאה הצפויה תהא דחיית הבקשה. החובה לאפשר למשיגים להשמיע טענותיהם חלה גם על המשיב, כפי שהובהר לעיל וכפי שנדון בהרחבה על ידי הצדדים להשגה. יוער עוד כי נלמד מכתב התשובה של המשיב כי בכוונתו לנהוג בהתאם להלכה ולהוראות הנוהל.
28. המשיגים מבקשים לקבל את חומר הרקע שעומד בבסיס ההחלטה של גורמי הביטחון. אומנם אין הם אומרים זאת מפורשות, אך משמעות הבקשה ומרשימת המסמכים המבוקשים, אין דרך אחרת לראות הדברים, אלא כבקשה לבחון את הבסיס שעל פיו קיבלו גורמי הביטחון את החלטתם, כפי שהועברה כהמלצה למשיב בטרם יכריע בבקשה.
29. ישנה פרקטיקה נהוגה וישנו הגיון פנימי לאופן התנהלות המשיב. הפרקטיקה הנהוגה, המעוגנת בפסיקה ובנהלי המשיב (נוהל הערות גורמים 5.2.0015) היא, שהפרפרוז הגלויה תהא רחבה דיה כדי לאפשר למשיגים להתמודד עם המידע העולה כנגדם. לאחריה מועברת התייחסות המשיגים ("שימוע בכתב") לידי גורמי הביטחון. היה וגם לאחר התייחסות המשיגים לחומר השלילי כנגדם, נותרת המלצת גורמי הביטחון בעינה, נדרש המשיב לשקול עצמאית - אם לאשר הבקשה אם לאו.
- כאמור, לא את שיקול הדעת של המשיב, המשיגים מבקשים לבחון, אלא לשוב ולדון בטעם ובטענות שעלו בהליך המעצר המנהלי, בהליך העמדה לדין של המשיג או בטיב הידיעות המודיעיניות שבידי השב"כ. אין זו הזירה הנכונה להיכנס לשאלות אלה, בהם הכריע בית משפט, אם בהליך המעצרים המנהליים לפרקי זמן ארוכים מאוד, בו היה מונח בפני הערכאה המשפטית חומר מודיעיני על היות המשיג ואחיו מסוכנים מאוד, עד כדי נקיטת צעד קיצוני כמו מעצר מנהלי; אם מכוח הרשעות בעברם של המשיג ואחיו שעברו את מזקקת בית המשפט; ואם מכוח מידע מודיעיני המצוי בידי גורמי הביטחון. ההיגיון אומר שאין זה המקום לדיון בסוגיית גיבוש המלצת גורמי הביטחון, אלא בהחלטת המשיב - שכאמור, טרם ניתנה.
30. עוד יוער כי עמדת גורמי הביטחון, בנוסף להיותה מחייבת את המשיב להתייחסות, מכוח הוראת חוק (הוראת שעה), הרי שזו ראייה מנהלית, כהגדרתה בפסיקה, ראו לדוגמא פסק דינה של כב' הנשיאה השופטת מוסיה ארד בעת"מ 782/06: וימא מחמד עוראבי אלסלאימה ואח' נ' שר הפנים ואח'.
- "מבחן הראייה המינהלית הנו מבחן גמיש, המאפשר לרשות המינהלית לקחת בחשבון גם ראיות שאינן קבילות בבית המשפט, כל עוד מדובר בראיות אשר כל אדם סביר היה רואה אותן כבעלות ערך תוכחתי והיה סומך עליהן לצורך קבלת ההחלטה העומדת על

מדינת ישראל
משרד הפנים
ועדת השגה לזרים

הפרק (ראו בג"צ 987/94 יורונט קווי זהב (1992) בע"מ נ' שרת התקשורת הגב' שולמית אלוני, פ"ד מח(4) 412, 425-424 (1994)).

31. אף כי לא נאמר כך על ידי המשיב – נכון יהיה לקבוע וכך גם הפרקטיקה הנהוגה, שלאחר קבלת עמדת גורמי הביטחון, ידרשו אלה לתמוך המלצתם במידע חסוי שיוכח בפני המשיב בלבד, שיש בו כדי לבסס את המלצתם בפרפרזה הגלויה.
32. לסיכום, ראשית, המשיב מבקש להותיר הבקשה בפניו, ולהכריע בה רק לאחר שיערך למשיגים שימוע בכתב. משכך, איני מוצא מקום להתערב בהחלטתו זו ואף אני מוצא מקום לקדמה בכרכה. שנית, אני מוצא את הפרפרזה הגלויה רחבה למדי ויש בה, בנסיבותיה של השגה זו, כדי לאפשר למשיגים להתייחס לאמור בה באופן פרטני. יתרה מזו, בתשובת המשיב להשגה ניתנת הרחבה לאותה פרפרזה בניתוח והצגת המידע של שירות הביטחון הכללי הנוגע למשיג. אין ועדה זו המסגרת בה תידון שאלת מעמדה ותכנה של המלצת גורמי הביטחון, ואין המשיב נדרש עתה ובכלל לבחון כל ידיעה ומידע המובא לידיעתו על ידי רשות מרשויות המדינה. כל זמן וכל עת בו יוכל להניח אדם סביר, כי ניתן לסמוך על מידע שכזה, הרי שעמדה של השב"כ ותקבל כראייה מנהלית שעל בסיסה, בין שאר שיקוליו, יקבל המשיב את החלטתו.
33. סוף דבר, למשיגים יערך שימוע בכתב תוך 30 ימים ממועד החלטה זו. המשיב ייתן החלטתו בבקשת המשיגים לאיחוד משפחות, לאחר 45 ימים נוספים.
34. משכך, הרי שהשגה זו נמחקה.

ניתן היום, 19 יולי 2012, כ"ט תמוז תשע"ב ותועבר לב"כ הצדדים על ידי מזכירות הוועדה.

צבי גל, עו"ד,
יו"ר ועדת השגה לזרים.